19/07/2020

Δύο θαύματα του Προφήτη Ηλία, σχετικά σύγχρονα

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Μόρφου

Αρχιμανδρίτου Φωτίου Ιωακείμ

Ὁ ἔνδοξος προφήτης Ἠλίας ὁ Θεσβίτης, ὁ πύρινος αὐτὸς προφήτης, ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ ἅγιοι πατέρες, ὁ ἄγγελος ἐν σώματι, ὅπως τὸ ψάλλουμε στὸ ὡραιότατο ἀπολυτίκιό του («ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος»), ὁ παρθένος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γεννήθηκε στὴν πόλη Θέσβη τῆς Γαλαάδ, ἐξ οὗ καὶ ἐπονομάσθηκε Θεσβίτης.

Λέγεται πὼς τὴν ὥρα τῆς γέννησής του ὁ πατέρας του Σωβὰκ εἶδε ἁγίους ἀγγέλους νὰ τὸν σπαργανώνουν μὲ φωτιά, νὰ τοῦ δίνουν τὸ ὄνομα Ἠλίας καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν νὰ καταπιεῖ μιὰ πύρινη φλόγα, σύμβολο τοῦ θείου καὶ πύρινου

ζήλου του γιὰ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὴ λατρεία του. Θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους προφῆτες, ἂν καὶ δὲν ἔγραψε προφητεία. Προφητεία ὑπῆρξε ὁ τρόπος ζωῆς του. Προφήτης εἶναι ὄχι μόνο αὐτός, ποὺ προλέγει τὸ μέλλον μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ κατεξοχὴν αὐτός, ποὺ φανερώνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Νὰ σημειώσουμε ἀκόμη, πὼς τὸ ὄνομα Ἠλίας ἀποτελεῖ ἑλληνικοποίηση τοῦ ἑβραϊκοῦ Ἐλιγιαχοῦ, ποὺ σημαίνει, «ὁ Θεός μου εἶναι ὁ Γιαχβέ», δηλαδὴ ὁ Ὤν, ὁ ἕνας καὶ μόνος Θεός.

Ὁ μέγας τοῦτος προφήτης ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Ἰσραὴλ Ἀχαάβ, ποὺ σύζυγο εἶχε τὴν ἀσεβὴ καὶ παμπόνηρη Ἰεζάβελ, κατὰ τὸν 10ο-9ο αἰώνα π.Χ. (δηλαδὴ περίπου 900 ἔτη πρὸ Χριστοῦ). Ὑπῆρξε ἕνας ἐξαιρετικὰ δραστήριος, δυναμικὸς καὶ θαρραλέος προφήτης, σὲ μιὰ κρίσιμη γιὰ τὸν ἰουδαϊκὸ λαὸ ἐποχή, ὅταν ὁ Ἀχαάβ, μὲ τὴν παρότρυνση τῆς παμμίαρης Ἰεζάβελ, κίνησε διωγμὸ κατὰ τῶν προφητῶν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ ἐπανέφερε καὶ καθιέρωσε τὴ λατρεία τῶν εἰδώλων, στὰ πρόσωπα τῶν ψευδοθεῶν Βάαλ καὶ Ἀστάρτης, τὰ ἀντίστοιχα τῶν ψευδοθεῶν τοῦ Ὀλύμπου Διὸς καὶ Ἀφροδίτης.

Γιὰ νὰ τιμωρήσει λοιπὸν ὁ Ἠλίας τὴν ἀσέβεια τῶν βασιλέων καὶ τοῦ λαοῦ, παρακάλεσε τὸν Θεὸ καὶ ἐπῆλθε φοβερὴ ἀνομβρία στὴν περιοχὴ γιὰ τρισήμισυ χρόνια. Καὶ ὕστερα, γιὰ νὰ ὁδηγήσει τοὺς ταλαιπωρημένους Ἰσραηλίτες στὸν ἀληθινὸ Θεό, τοὺς συγκέντρωσε ὅλους στὸ Καρμήλιον ὄρος καὶ ζήτησε νὰ προσφέρουν χωριστὰ στὸν Θεὸ θυσία, τόσο οἱ ψευδοπροφῆτες τοῦ Βάαλ, ὅσο καὶ ὁ ἴδιος, ὑπὸ ἕναν ὅρο: Νὰ μὴν ἀνάψουν φωτιά, ἀλλὰ νὰ προσευχηθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ ὁ ἴδιος καί, σὲ ὅποιου τὴ θυσία στείλει ἀπ’ τὸν οὐρανὸ φωτιὰ ὁ Θεός, σ’ ἐκεῖνο τὸν Θεὸ νὰ πιστέψουν. Ὅταν ἀπέτυχαν οἱ ἀσεβεῖς ψευδοϊερεῖς μὲ τὶς ἐπικλήσεις τους στὸν Βάαλ νὰ καύσουν τὴ θυσία τους, τότε, ἀφοῦ τοὺς ὀνείδισε κατάλληλα ὁ Ἠλίας (τοὺς ἔλεγε πώς, φαίνεται, κοιμόταν ὁ Θεός τους καὶ δὲν τοὺς ἄκουγε), ζήτησε καὶ ράντισαν πρῶτα τρεῖς φορὲς μὲ νερὸ τὴ δική του θυσία, γιὰ νὰ γίνει πιὸ ἐμφανὲς τὸ θαῦμα ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσε, κι ὕστερα προσευχήθηκε καὶ κατέβηκε φωτιὰ ἀπ’ τὸν οὐρανὸ καὶ κατέφαγε τὴ θυσία του. Τότε διέταξε τὸν λαὸ νὰ συλλάβει ὅλους τοὺς προφῆτες τῆς αἰσχύνης, τοὺς ψευδοϊερεῖς τοῦ Βάαλ καὶ τῆς Ἀστάρτης, καὶ νὰ τοὺς σφάξουν ὅλους, γιὰ νὰ παύσει τὸ κακὸ καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ στὴ συνέχεια, ἔλυσε μὲ τὴν προσευχή του τὴ μακρὰ ἐκείνη ἀνομβρία καὶ ἦλθε πλούσια βροχὴ στὴ διψασμένη γῆ καὶ στοὺς ταλαιπώρους ἀνθρώπους της.

Ὁ ἔνδοξος αὐτὸς προφήτης ἀνέστησε καὶ τὸν γυιὸ τῆς χήρας ἐκείνης τῆς Σαραφθίας, καὶ κατέβασε ἀκόμη δύο φορὲς φωτιὰ ἀπ’ τὸν οὐρανό, ποὺ κατέκαυσε πενήντα στρατιῶτες κάθε φορά, ποὺ εἶχε στείλει ὁ Ἀχαὰβ νὰ τὸν συλλάβουν.

Αὐτὰ εἶναι τὰ κατορθώματα τοῦ θείου ζήλου τοῦ πύρινου αὐτοῦ προφήτη. Ὅταν ὅμως ἔλειψε ὁ ζῆλος του αὐτὸς (ἴσως καὶ πρὸς δοκιμασίαν ὁ Θεὸς νὰ συνέστειλε

τὴ Χάρη Του ἀπ’ αὐτόν), ὁ Ἠλίας τρέμει στὶς ἀπειλὲς τῆς Ἰεζάβελ, καὶ καταφεύγει στὸ ὄρος Χωρήβ, τὸ σημερινὸ Σινᾶ. Φεύγει ἐκεῖ γιὰ νὰ κρυφθεῖ, μετὰ ἀπὸ τεσσαρακονθήμερη πορεία στὴ φοβερὴ ἐκείνη ἔρημο. Πράγματι, μέχρι καὶ σήμερα, σώζεται τὸ σπήλαιο, ὅπου κρύφτηκε ὁ προφήτης Ἠλίας, σὲ κάποιο σημεῖο τῆς ἀνάβασής μας πρὸς τὴν ἁγία Κορυφὴ τοῦ Σινᾶ. Ἐκεῖ ἀξιώθηκε νὰ ἰδεῖ τὸν Θεό, ὅσο εἶναι δυνατὸ στοὺς ἀνθρώπους.

Κι ὅταν, τέλος, τὸν κάλεσε ὁ Κύριος κοντά Του, διέσχισε θαυματουργικὰ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ μὲ τὸν μαθητή του Ἐλισσαῖο καὶ πύρινη ἅμαξα τὸν ἀνέλαβεν «ὡς εἰς τὸν οὐρανόν», ἀφήνοντας διάδοχο τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν χαρισμάτων του τὸν Ἐλισσαῖο. Ἐμφανίστηκε ἀκόμη κατὰ τὴ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου στὸ ὄρος Θαβὼρ μὲ τὸν Προφήτη Μωϋσῆ.

Δυὸ σημεῖα ἤθελα νὰ τονίσουμε σχετικὰ μὲ τὸν Προφήτη Ἠλία. Τὸ ἕνα, ἡ ἰδιαίτερη τιμή του νὰ συνδυάζεται μὲ ἐκκλησάκια πάνω στὴν κορφὴ βουνῶν, ὅπως τὸ περικαλλὲς αὐτὸ ἐκκλησάκι, ὅπου σήμερα συναθροιστήκαμε νὰ τὸν τιμήσουμε μὲ ὕμνους καὶ ὠδὲς πνευματικές: Ὁ προφήτης αὐτός, κατεξοχὴν αὐτός, ἔζησε καὶ τέλεσε τὰ μεγάλα του θαύματα στὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν, ἰδιαίτερα στὸ Καρμήλιο καὶ τὸ Χωρὴβ (Σινᾶ), κι ἐμφανίστηκε στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Θαβώρ. Εἶναι ἀκόμη ὁ ἅγιος, ποὺ ἐπικαλούμαστε ἰδιαίτερα νὰ μεσιτεύσει στὸν Κύριο νὰ μᾶς στείλει βροχὴ σὲ καιρὸ ἀνομβρίας, ἀφοῦ ἐν ζωῇ εἶχε λάβει τοῦτο τὸ χάρισμα.

Τέλος, νὰ τονίσουμε πώς, σύμφωνα μὲ τὰ ἄρρητα κρίματα τοῦ Θεοῦ, ὁ Προφήτης Ἠλίας (ὅπως καὶ παλαιότερα ὁ προφήτης Ἐνώχ), δὲν γεύθηκε τὸ ποτήριο τοῦ θανάτου ἀκόμη, ἀλλὰ ἀνελήφθη μὲ τὸ σῶμα του σὰν στὸν οὐρανό, ὅπου ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ τὸν συντηρεῖ μέχρι νὰ ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Κι αὐτό, θὰ γίνει στοὺς ἐσχάτους χρόνους: Γιατί, σύμφωνα μὲ τὴν ἑρμηνεία τῶν ἁγίων Πατέρων, οἱ δύο προφῆτες, ποὺ ἀναφέρονται στὸ βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀποκ. 1, 3-13) ὅτι θὰ ἐμφανισθοῦν, θὰ σταλοῦν δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ ἐλέγξουν τὸν ἀντίχριστο καὶ νὰ καθοδηγήσουν τὸν κόσμο νὰ ἀποφύγει τὴ λατρεία του, θὰ εἶναι οἱ δύο αὐτοὶ προφῆτες, ὁ Ἐνὼχ καὶ ὁ Ἠλίας. Καὶ ὁ Κύριός μας θὰ ἐπιτρέψει νὰ τοὺς φονεύσει ὁ Ἀντίχριστος, ὥστε κι αὐτοὶ νὰ γευθοῦν τὸν θάνατο πρὸ τῆς Δευτέρας Του Παρουσίας. Καὶ θὰ παραμείνουν τὰ σώματά τους ἄταφα γιὰ τρισήμισυ μέρες σὲ κεντρικὴ πλατεία τῶν Ἱεροσολύμων. Καὶ θὰ τὰ βλέπει, λέει ἡ Ἀποκάλυψις, ὅλος ὁ κόσμος. Πῶς θὰ ἦταν τότε τοῦτο δυνατόν; Σήμερα εἶναι, μέσῳ τηλεοράσεως! Καὶ μετὰ τὶς τρισήμισυ μέρες θὰ ἀναστηθοῦν, καὶ θὰ ἀνέβουν μέσα σὲ νεφέλη στοὺς οὐρανούς! Εἶναι κι αὐτὸ ἕνα σημεῖο τῶν ἐσχάτων χρόνων!

Τελειώνοντας, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἀναφέρω δύο θαύματα τοῦ Προφήτη Ἠλία, σχετικὰ σύγχρονα.

Τὸ πρῶτο ἀφορᾶ στὸ φοβερὸ ἐκεῖνο γεγονὸς τῆς ἔκρηξης τῶν πυρηνικῶν ἀντιδραστήρων στὸ Τσέρνομπιλ τῆς Οὐκρανίας τὸ 1986. Ἤδη ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐκεῖνες ἡμέρες τοῦ ἀτυχήματος, μέχρι καὶ σήμερα, σύμφωνα μὲ τὴ γνωμάτευση εἰδικῶν ἐπιστημόνων, ποὺ ἐλέγχουν τὰ ἐπίπεδα ραδιενεργοῦς ἀκτινοβολίας στὴν περιοχή, ὁ μόνος καθαρὸς ἀπὸ ἀκτινοβολία χῶρος, ποὺ ἦταν καὶ παραμένει καθαρός, τόσο γύρω του, ὅσο καὶ ἀπὸ μέσα, εἶναι ὁ μόνος ἀνοικτὸς ναὸς στὴν περιοχή, ὁ ναὸς τοῦ Προφήτη Ἠλία!

Βρισκόμαστε στὰ Γιάννενα, τὸ ἔτος 1957. Ἕνας στρατιώτης φυλάει σκοπιὰ στὸν στρατώνα του. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια τῆς βλασφημίας. Τῆς βλασφημίας τῶν θείων! Ἦταν μεσάνυκτα, ὅταν ἄκουσε θόρυβο, βήματα ἀνθρώπου νὰ κατευθύνονται πρὸς τὸ μέρος του. Εἶπε δύο φορὲς τὸ γνωστό, «Ἄλτ· τίς εἶ;», καί, μὴ παίρνοντας ἀπάντηση, ἑτοίμασε τὸ ὅπλο του νὰ πυροβολήσει. Τὸ ὅπλο του, παραδόξως, χάθηκε ἀπ’ τὰ χέρια του, πετάχτηκε 50 μέτρα μακρυά. Καὶ ξαφνικὰ βλέπει μπροστά του ἕνα παπᾶ μέσα σὲ ἄπλετο φῶς καὶ τοῦ λέει: «Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου. Ἐγὼ εἶμαι. Ἀλλά, πές μου, γιατί βλασφημεῖς τὰ θεῖα; Εἶναι μεγάλη ἁμαρτία τοῦτο!» Ὁ νέος, μὲ τὴν παρουσία τῆς ἄγνωστης ἐκείνης μορφῆς, ἦλθε σὲ κατάνυξη, σὲ μετάνοια. «Ἔσφαλα, πάτερ μου. Μετανοῶ. Μὲ παρασύρει ἡ κακὴ συνήθεια. Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω!» «Ἄκου, παιδί μου. Νὰ κηρύξεις σὲ ὅλους νὰ μετανοήσουν, καὶ νὰ μὴ βλασφημοῦν. Νὰ τὸ ἀνακοινώσεις σὲ ὅλους, στὴ Μητρόπολη, νὰ τὸ γράψουν καὶ οἱ ἐφημερίδες.» Τοῦ ἀπαντάει τὸ παιδί: «Δὲν θὰ μὲ πιστέψουν, πάτερ. Ἀλλά, πές μου, ποιός εἶσαι;» «Ὁ προφήτης Ἠλίας», ἀπαντᾶ ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ρασοφόρος. «Καὶ γιὰ νὰ σὲ πιστέψουν, νὰ τοὺς πεῖς ὅτι σ’ ἐκείνη τὴν κορυφὴ (καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ μέρος) ὑπάρχει παλιὰ ἐκκλησία μου ἐρειπωμένη. Νὰ σκάψουν, νὰ τὴν βροῦν καὶ νὰ κτίσουν ἐκεῖ νέο ναό μου.» Καὶ ὁ φανεὶς ἔγινε ἄφαντος! Πράγματι, τὸ γεγονὸς δημοσιοποιήθηκε στὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς. Ὁ σύλλογος ἀρτοποιῶν Ἰωαννίνων, ποὺ τιμοῦν ὡς προστάτη τους τὸν προφήτη Ἠλία, ἔσκαψαν στὴν κορυφή, ποὺ ὁ ἅγιος τοὺς ὑπέδειξε, βρῆκαν τὸν παλαιὸ ναὸ καὶ ἔκτισαν νέο, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τοῦ ἐνδόξου Του προφήτη Ἠλία.

Αὐτὸν τὸν μέγιστο προφήτη, ἂς παρακαλέσουμε κι ἐμεῖς, στοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, ποὺ ἐπέτρεψε ὁ Κύριος νὰ ζοῦμε, νὰ ἱκετεύει τὸν φιλάνθρωπο Κύριο, νὰ μᾶς δίνει μετάνοια, διόρθωση βίου, ὀρθὴ πίστη καὶ ἔργα θεάρεστα, γιὰ νὰ ἀξιωθοῦμε κι ἐμεῖς νὰ ἰδοῦμε πρόσωπο Θεοῦ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Ἀμήν!